

Výroční zpráva

Policejní prezidium ČR
kancelář policejního prezidenta
preventivně informační skupina
V Praze 15. února 2005
aktualizace 2. prosince 2005

Výroční zpráva za rok 2004 o poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím

V souladu s ustanovením § 18 č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, předkládám souhrnnou výroční zprávu všech povinných subjektů Policie České republiky za rok 2004

- a. počet podaných žádostí o informace 148
- b. počet podaných odvolání proti rozhodnutí 10
- c. opis podstatných částí každého rozsudku soudu 3

Opis podstatných částí rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 5. 2004 pod sp.zn. 22Ca 281/2003-38

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. M. J. a soudců JUDr. M. H. a Mgr. T. Z. v právní věci žalobkyně Ing. M. J., bytem, zastoupené Mgr. J. H., advokátkou proti žalované Policii ČR, Správě Severomoravského kraje, ul. 30. dubna 24, Ostrava, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 11.4.2002 č.j. PSM-279/OV-2002, ve věci poskytnutí informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím, **takto:**

- I. Rozhodnutí Policie ČR, Správy Severomoravského kraje ze dne 11.4.2002 č.j. PSM-279/OV-2002 se pro nezákonnost zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.*
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 4.725,- Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. J. H., advokátky*

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 11.4.2002 č.j. PSM-279/OV-2002, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Okresního ředitelství Šumperk ze dne 26.2.2001 (správně 2002) č.j. ORSÚ-121/KŘ-2002, jímž nebylo vyhověno žádosti žalobkyně o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen z.č. 106/1999 Sb.), když žalobkyně žádala o poskytnutí kopie kompletního spisu v ukončené věci OVSÚ-634/2001, a to formou fotokopií. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí poukazovala na ustanovení § 65 č. 141/1961 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen trestní řád), v němž jsou vyjmenovány osoby, které mají právo nahlížet do spisu v probíhajícím trestním řízení. Podle žalované mohou tyto vyjmenované osoby nahlédnout do spisu, pokud byla věc pravomocně skončena v přípravném řízení, pouze pokud je po potřebě k uplatnění práv těchto osob před jiným orgánem v souvislosti s projednáváním pojistné události nebo v jiných závažných případech. Tvrzení žalobkyně, že u ukončeného řízení nejsou žádná omezení a v trestním řádu neexistuje žádná zákonná překážka, by podle žalované v praktické podobě znamenalo, že kdokoliv a kdykoliv by mohl získat kopii vyšetřovacího spisu jakéhokoliv případu a získat tak všechny informace o všech osobách, skutečnostech a postupech uvedených ve spisu.

Podle žalované je trestní řád zvláštním právním předpisem ve smyslu § 2 odst. 3 z.č. 106/1999 Sb., který vylučuje použití obecného předpisu o poskytování informací. Jak již soud vyslovil dříve (srov. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 9.4.2001 sp. zn. 22Ca 551/2000,) zvláštní právní

předpisy ve smyslu § 2 odst. 3 z.č. 106/1999 Sb. se vyznačují tím, že komplexně upravují podmínky, za nichž jsou určité informace poskytovány, včetně způsobu a forem jejich zpřístupňování a postupu při vyřizování žádosti o jejich poskytnutí, a to natolik úplně, že obecná právní úprava podmínek poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb. (.....) se vedle nich nemůže uplatnit. Trestní řád v ustanovení § 65 však upravuje pouze právo nahlížet do spisů, činit si z nich výpisky a poznámky a pořizovat si na své náklady kopie spisu a jejich částí, a to pro osoby, výslovně v tomto ustanovení uvedené. Ustanovení § 65 tr. řádu se zároveň týká probíhajícího trestního řízení, neboť obviněným se osoba stává v okamžiku zahájení trestního stíhání ve smyslu ustanovení § 160 trestního řádu. Naproti tomu z.č. 106/1999 Sb. umožňuje poskytnout požadovanou informaci více způsoby - písemně, nahlédnutím do spisu, včetně možnosti pořídit kopii, nebo na paměťových médiích (....) a neomezuje okruh žadatelů o informaci tak jako trestní řád. Výjimku pro danou oblast poskytování informací tvoří pak ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) z.č. 106/1999 Sb., v němž je uvedeno, že povinné subjekty neposkytnou informace o probíhajícím trestním řízení. O probíhajícím trestním řízení informují orgány činné v trestním řízení veřejnost poskytováním informací sdělovacím prostředkům v souladu s ustanovením § 8a trestního řádu. Z výše uvedeného podle názoru soudu vyplývá, že úprava v § 65 trestního řádu je pouze rozšířením, doplněním rozsahu práva na informace, a to na informace týkající se probíhajícího trestního řízení, na tyto informace mají právo v jejich konkrétní podobě právo jen osoby uvedené v ustanovení 65 tr. řádu a v jejich obecné podobě všechny osoby (veřejnost) ve smyslu ustanovení § 8a trestního řádu. Trestní řád však neobsahuje natolik komplexní úpravu, týkající se poskytování informací, aby mohl být zvláštním právním předpisem ve smyslu § 2 odst. 3 z.č. 106/1999 Sb., a aby tak vyloučil možnost domáhat se poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb.

Rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí povinného subjektu, s odkazem na ustanovení § 65 tr. řádu, soud považuje ze shora uvedených důvodů za nezákonné. V souladu s ustanovením § 78 odst. 1 s.ř.s. proto napadené žalované zrušuje a a v souladu s ustanovení § 78 odst. 4 s.ř.s. se věc vrací žalované k dalšímu řízení.

Opis podstatných částí rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 4. 2004 pod sp. zn. 30Ca 156/2003-23

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. PhDr. P.K. a soudkyň Mgr. E.K. a Mgr. J.P. v právní věci žalobce Hnutí DUHA - Přátelé Země Česká republika, se sídlem V Brně, Bratislavská 31, zastoupeného JUDr. M. T., advokátem se sídlem v, proti žalovanému řediteli Policie České republiky, Správy Západočeského kraje, se sídlem v Plzni, Nádražní 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23.9.2003 č.j. PZC-700/Ř-2003, **takto:**

- I. Rozhodnutí ředitele Policie České republiky, Správy Západočeského kraje ze dne 23.9.2003 č.j. PZC-700/Ř-2003 a rozhodnutí ředitele Policie České republiky, Okresního ředitelství Klatovy ze dne 20.8. č.j. ORKT-803-1/VS-2003, se pro nezákonnost zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.*
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 4.150,- Kč r rukám advokáta JUDr. M. T., a to do 30ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.*

Žalobou podanou dne 18. 11. 2003 se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí Policie ČR, Okresního ředitelství Klatovy ze dne 20. 8. 2003 č.j. ORKT-803-1/VS-2003, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Dále požadoval přiznání náhrady řízení.

Žalobce je toho názoru, že ze znění ustanovení § 11 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, nelze dovodit, že při poskytování informací je nutno postupovat pouze podle trestního řádu. Jeho aplikace má sice přednost, to ale neznamená, že v případě absence úpravy přístupu k určitým druhům informací v trestním řádu nelze tyto informace bez dalšího poskytnout. Dále se žalobce neztotožňuje s argumentací správních orgánů, že z § 8a trestního řádu plyne, že žadatel právo na poskytnutí informací nemá. Naopak má za to, že v dané věci se důvody, pro něž nelze dle § 8 odst. 1 trestního řádu informace poskytnout, nevyskytují. Pokud by tady však byly, měl povinný subjekt postupovat dle § 12 zákona č. 106/1999 Sb. a poskytnout informace po vyloučení těch, které poskytnout nelze. Třetím žalobním bodem žalobce namítá, že ani z § 65 odst. 5 trestního řádu omezení přístupu k informacím nevyplývá, krom povinnosti zachovat tajnost utajovaných skutečností a údajů, na které se vztahuje státem uložená povinnost mlčenlivosti. O takové informace však žadateli nešlo. Protože byly požadovány informace o ukončeném trestním řízení, měly být poskytnuty, protože tomu nebrání žádné ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím (§ 11 odst. 4 věta druhá se týká pouze trestního řízení probíhajícího) ani trestního řádu. Zvláštní úprava trestního řádu neobsahuje žádné ustanovení, které by poskytnutí informací v režimu zákona č. 106/1999 Sb. bránilo.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření zaujal stanovisko, že trestní řád a v návaznosti na zákon č. 106/1999 Sb., též instrukce Ministerstva spravedlnosti

M-1827/99 zcela problematiku poskytování informací v trestním řízení řeší. V tomto případě, kdy bylo konáno trestní řízení, je nutno při podávání informací postupovat podle trestního řádu. Ve shora zmíněné instrukci, kterou se provádějí některá ustanovení zákona č. 106/1999 Sb., se stanoví, že poskytování informací o trestním řízení je upraveno trestním řádem, a proto se na ně zákon o svobodném přístupu k informacím nevztahuje. To mj. znamená, že informovat o trestním řízení včetně rozhodovací činnosti soudu v trestních věcech, řízení o stížnosti pro porušení zákona a řízení o udělení milosti lze jen prostřednictvím sdělovacích prostředků a pouze v rozsahu stanoveném zvláštními předpisy. Protože žalobce nemá postavení sdělovacího prostředku, není mu z tohoto důvodu možné požadované informace sdělit (§ 8a tr. řádu) rozhodně však informace o trestním řízení není možno poskytnout formou nahlížení do trestního spisu, jak žádal žalobce, protože nelze zajistit stručnost a omezit rozsah poskytnutých informací na základní fakta týkající se věci tak, aby nedošlo ke zveřejnění údajů o obviněných, svědčích, poškozených atd. Žalobce, který byl pouze oznamovatelem, neměl v trestním řízení postavení osoby, které právo nahlížet do spisu podle § 65 tr. řádu náleží.

Soud shledal důvodnost žaloby již v prvním žalobním bodě, brojícím proti nesprávné aplikaci ustanovení § 11 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalovaný správní orgán si jeho znění vyložil tak, že pokud v předmětné věci bylo konáno trestní řízení, je nutno při poskytování informací postupovat podle trestního řádu. Požadovanou informaci poté neposkytl s poukazem na ustanovení § 8a a § 65 trestního řádu.

Ustanovení § 11 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím říká, že povinné subjekty neposkytnou informace o probíhajícím trestním řízení (písm. a). V poslední větě je zakotveno, že ustanovení zvláštních zákonů o poskytování informací v uvedené oblasti tím nejsou dotčena.

Zákon o svobodném přístupu k informacím i trestní řád jsou autonomní právní předpisy, obsahující samostatnou úpravu poskytování informací. Zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád) stanoví ve svých ustanoveních § 8a a § 65 pravidla pro poskytování informací sdělovacím prostředkům a nahlížení do trestního spisu, kterými se řídí orgány činné v trestním řízení. Vedle toho je zde zákon o svobodném přístupu k informacím, ukládající povinným subjektům povinnost poskytnout veškeré informace, jejichž poskytnutí není příslušnými ustanoveními tohoto zákona vyloučeno (§ 7 - § 11). Omezení se prakticky provede tak, že se požadované informace včetně těch doprovodných poskytnou poté, co budou vyloučeny ty, u nichž to zákon stanoví. Oprávnění odepřít informaci trvá pouze po dobu, po kterou trvá důvod odepření (§ 12 zákona).

Omezení, které ve vztahu k informacím souvisejícím s trestním řízením zákon o svobodném přístupu k informacím upravuje, je uvedeno pod písmenem a) ustanovení § 11 odst. 4 a týká se probíhajícího trestního řízení. Pouze v této oblasti platí poslední věta téhož ustanovení, že nejsou dotčena speciální ustanovení trestního řádu. Pravidlo "ustanovení zvláštních zákonů o poskytování informací v příslušné oblasti tím nejsou dotčena" se vykládá tak, že zákon o svobodném přístupu k informacím nemění ani neruší pravidla zakotvená v jiných předpisech. To prakticky znamená, že poskytování informací o probíhajícím trestním řízení se řídí výlučně příslušnými ustanoveními trestního řádu. Trvá-li důvod odepření (dokud trestní řízení probíhá) nelze informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím poskytnout. Šlo-li žalobci o informace o trestním řízení již ukončeném, zde je situace jiná.

Protože je žádost žalobce o poskytnutí informací formulována obecně a není z ní zřejmé, jaká informace je požadována, nemohl soud zhodnotit, zda a v jakém rozsahu měly být informace o předmětném trestním řízení poskytnuty. Lze však vyslovit obecný závěr, že žalovaný (správní orgán prvního stupně) povinnost poskytnout informace, na které nedopadají další zákonná omezení (§ 7 - § 11), měl.

Žalovaný pochybil, když odepření požadovaných informací odůvodnil odkazem na konkrétní ustanovení trestního řádu (§8a a § 65). V daném případě mu nesvědčilo právo interpretovat a aplikovat ustanovení trestního řádu. Měl postupovat pouze dle ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím. Z toho důvodu nemohl soud přijmout ani argumentaci žalobce ve druhém a třetím žalobním bodě, poukazující na nesprávný věcný výklad ustanovení, o němž bylo chybně napadené rozhodnutí opřeno.

Jelikož žalovaný a potažmo i správní orgán prvního stupně ve svých rozhodnutích vycházeli z nesprávného právního posouzení věci, soud jejich rozhodnutí pro nezákonnost zrušil a současně vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému (§ 78 odst. 1, 3, 4 s.ř.s.).

Zákon o svobodném přístupu k informacím ve svém ustanovení § 14 upravuje postup při podávání a vyřizování písemných žádostí o poskytnutí informace. V odstavci 2 se stanoví, že z podání musí být zřejmé, kterému povinnému subjektu je určeno a kdo je činí. Poté podle odstavce 3 písm. a) povinný subjekt obsah žádosti posoudí a v případě, že je nesrozumitelná, není zřejmé, jaká informace je požadována, nebo je formulována příliš obecně, vyzve žadatele ve lhůtě do sedmi dnů od podání žádosti, aby žádost upřesnil, neupřesní-li žadatel žádost do 30ti dnů, rozhodne o jejím odmítnutí.

Nad rámec žalobních bodů soud považuje za potřebné uvést, že povinný subjekt, tj. správní orgán prvního stupně, měl v první řadě postupovat podle výše uvedených ustanovení a žadatele nejprve vyzvat k upřesnění žádosti, tj. aby ozřejmil, o které konkrétní informace mu jde. Tím bude určen směr, kterým se pak příslušný správní orgán bude v dalším postupu v souladu s ustanoveními zákona o svobodném přístupu k informacím ubírat.

Opis podstatných částí rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. července 2004 pod sp.zn. 22 Ca 296/2003-38

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném předsedkyně senátu JUDr. M. J. a soudců JUDr. I. L. a Mgr. T. Z. v právní věci žalobce Bc. M. Š., bytem, zastoupeného JUDr. J. C., advokátem se sídlem, proti žalované Policii České republiky - Správě Severomoravského kraje, se sídlem Ostrava, 30. dubna 24, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 2.6.2003 č.j. PSM-316/KŘS-2003 a fiktivního rozhodnutí žalované, ve věci poskytnutí informací, **takto:**

- I. Rozhodnutí Policie České republiky Správy Severomoravského kraje ze dne 2.6.2003 č.j. PSM-316/KŘS-2003, fiktivní rozhodnutí Policie České republiky Správy Severomoravského kraje ve věci odvolání žalobce ze dne 11.5.2003 a fiktivní rozhodnutí o poskytnutí informací Policie České republiky Městského ředitelství Ostrava ve věci žádosti žalobce o poskytnutí informací ze dne 22.4.2003 se pro vady řízení zrušují a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.*
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 4.150,- Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. J. C., advokáta se sídlem*

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 2.6.2003 PSM-316/KŘS-2003, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno fiktivní rozhodnutí Policie ČR Městského ředitelství Ostrava o odepření informací na základě žádosti žalobce ze dne 22.4.2003 podané podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 106/1999 Sb.), o poskytnutí informací o obsahu celého stížnostního spisu, týkajícího se vyřizování stížností žalobce na neoprávněné nakládání s jeho osobními údaji. Žalobce tvrdil, že žalovaná o jeho odvolání proti fiktivnímu rozhodnutí správního orgánu I. stupně nerozhodla ve stanovené lhůtě, resp. mu rozhodnutí o odvolání nebylo v této lhůtě doručeno, proto se má za to, že žalovaná vydala fiktivní rozhodnutí, kterým odvolání zamítla a napadené rozhodnutí potvrdila. Žalobce se proto domáhal zrušení fiktivního rozhodnutí o odepření informací, fiktivního rozhodnutí o odvolání a skutečně vydaného rozhodnutí žalované ze dne 2.6. 2003 č.j. PSM-316/KŘS-2003, eventuálně aby byla vyslovena nicotnost posledně uvedeného rozhodnutí.

Žalovaná ve svém vyjádření navrhla zamítnutí žaloby jako nedůvodné a zdůraznila, že vyřizování stížností je upraveno vládní vyhláškou č. 150/1958 Ú.I. a interními předpisy Policie ČR. Žádný z těchto předpisů neřeší institut nahlížení stížnostního spisu a pořizování jeho kopií, ani neukládá povinnost takové žádosti vyhovět.

Žalobce v replice k vyjádření žalované namítal, že výkon práva na informace nelze, omezit proto, že neexistuje pozitivní právní úprava dovolující výkon tohoto práva, nýbrž pouze tehdy, pokud existuje pozitivní právní úprava omezující výkon tohoto práva ve smyslu čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.

Krajský soud vyhodnotil jako důvodnou žalobní námitku týkající se překážky věci pravomocně rozhodnuté. Podle § 15 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. musí odvolací orgán vydat rozhodnutí o odvolání do 15 dnů od předložení odvolání. Jestliže v uvedené lhůtě rozhodnutí nevydá, má se za to, že vydal rozhodnutí, kterým odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil, za den doručení tohoto rozhodnutí se pak považuje den následující po uplynutí lhůty pro vyřízení odvolání. Krajský soud se ztotožňuje s názorem žalobce, že stanoví-li zákon lhůtu, do které musí správní orgán vydat rozhodnutí, musí být v této lhůtě rozhodnutí také účastníku řízení řádně oznámeno, resp. doručeno. Jiný výklad, že rozhodující je datum vydání rozhodnutí bez ohledu na to, kdy bude rozhodnutí později doručeno, by vedl k absurdním důsledkům, kdy by mohlo být rozhodnutí doručováno po mnoha měsících či letech. Takové důsledky jsou v právním státě nepřijatelné (srovnej právní názor v rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 26.5.1995 č.j. 6 A 180/93-38). Spojuje-li zákon s nevydáním rozhodnutí ve stanovené lhůtě fikci, že bylo vydáno rozhodnutí určitého obsahu, nelze takový zákonný důsledek nijak zhojit. V daném případě bylo odvolání předloženo odvolacímu orgánu dne 19.5.2003, podle § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. měl odvolací orgán o odvolání rozhodnout a současně doručit toto rozhodnutí žalobci do 15 dnů, tj. do 3.6.2003, k čemuž ovšem nedošlo. Nastala proto fikce vydání rozhodnutí o

zamítnutí odvolání a potvrzení napadeného rozhodnutí, přičemž za den jeho doručení se považuje den 4.6.2003. Pokud bylo rozhodnutí žalované ze dne 2.6.2003 č.j. PSM-316/KŘS-2003 doručeno žalobci až dne 16.6.2003, stalo se tak v rozporu s překážkou věci pravomocně rozhodnuté, neboť o stejné věci žalovaný již rozhodl shora uvedeným fiktivním rozhodnutím, které nabylo právní moci dne 4.6.2003 (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.11.2003 č.j. 6 A 125/2000-45). Existují tak dvě rozhodnutí odvolacího orgánu o stejné věci, která nemohou vedle sebe obstát. Tímto postupem došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem (překážka rei iudicatae), které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Jako důvodnou soud vyhodnotil rovněž námitku, že skutečně vydané rozhodnutí žalované neobsahuje otisk úředního razítka. Podle § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., pokud tento zákon nestanoví jinak, vztahuje se na počítání lhůt a na řízení podle § 15 a § 16 správní řád, s výjimkou ustanovení o obnově řízení a o přezkoumávání rozhodnutí mimo odvolací řízení. V ust. § 15 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. jsou sice stanoveny obsahové náležitosti rozhodnutí, jedná se však pouze o náležitosti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o poskytnutí informací (mezi které otisk úředního razítka nepatří), nikoli rozhodnutí o odvolání. V případě obsahových náležitostí rozhodnutí o odvolání je proto nutno vycházet z ust. § 47 odst. 1 až 5 správního řádu za použití § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. Podle § 47 odst. 5 správního řádu přitom musí být rozhodnutí mimo jiné opatřeno úředním razítkem, což ze strany žalované nebylo dodrženo.

Krajský soud dále vyhodnotil jako důvodnou žalobní námitku týkající se nepřezkoumatelnosti fiktivních rozhodnutí obou stupňů. Protože s ohledem na charakter napadeného fiktivního rozhodnutí nejsou známy důvody, které vedly žalovanou k zamítnutí odvolání a potvrzení napadeného rozhodnutí, dospěl krajský soud k závěru, že rozhodnutí, jehož vydání i existence je nastolena právní fikcí, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (srovnej rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 23.4.2002 č.j. 5 A 128/2000-16). Protože předmětem soudního přezkumu je napadené rozhodnutí, nemohl krajský soud přihlížet k důvodům uvedeným ve vyjádření žalované k žalobě ani k důvodům uvedeným ve skutečně vydaném rozhodnutí žalované.

Protože v posuzovaném případě - jak vyplývá z výše uvedeného - je napadené fiktivní rozhodnutí žalované nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a v případě skutečně vydaného rozhodnutí žalované ze dne 2.6.2003 č.j. PSM-316/KŘS-2003 došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, soud tato rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) a c) s.ř.s. pro vady řízení bez jednání zrušil, aniž se mohl zabývat ostatními žalobními námitkami. Podle § 78 odst. 3 s.ř.s. soud zrušil rovněž fiktivní rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které je rovněž nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. V souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. soud vrátil věc žalované k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku je v dalším řízení žalovaná vázána (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

d. výsledky řízení o sankcích za nedodržování zákona 0

e. další informace vztahující se k uplatňování zákona 0

Preventivně informační skupiny na všech řídicích úrovních Policie ČR denně reagují na požadavky občanů, institucí a novinářů o informace. Tyto žádosti vyřizujeme okamžitě a nezařazujeme je do evidencí žádostí o informace podle výše zmiňovaného zákona.

[pplk. PhDr. Jiří Vokuš, v.r.](#)

pověřen vedením preventivně informační skupiny PP